Hồi thứ bốn mươi chín

Giả Tiểu Nhị Dò La Khách Sạn

Vấn đề là ở chỗ ngoài A Liệt chỉ có một mình Lương đại thúc hiểu biết ám hiệu này. Hiện giờ Lương đại thúc chưa rời khỏi Hứa Xương. Vậy ai đã gạch chữ thập vào dưới tiêu ký để phúc đáp Phùng Thúy Lam ?

A Liệt đứng ngẩn người ngẫm nghĩ một lúc rồi nhất định người phúc đáp là Lương đại thúc, vì Lương đại thúc đã ước hẹn cùng chàng gặp mặt ở Khai Phong. Có thể lão nóng ruột đến Khai Phong sớm hơn và nhìn thấy tiêu ký này.

Ban đầu chàng lo hiện giờ rất nhiều người Cái Bang ở gần đây, Phùng Thúy Lam có thể gặp nạn, nhưng sau chàng nghĩ ngay tới nếu nàng đã lọt vào tay Cái Bang thì những toán khất cái này tất giải tán rồi, chứ chẳng lưu lại đây làm gì nhiều thế.

Bây giờ chỉ còn lại một điểm cần điều tra là thời gian lưu tiêu ký mới đây hay từ lâu rồi. Nếu nó đã có từ cách nay mấy tháng trước thì bây giờ hoàn toàn vô dụng. Giả tỷ Lương đại thúc mới động thân đêm qua thì nhanh nhất là sáng nay qua đây. Trường hợp mà dấu đáp phúc là của lão thì cuộc tương hội sẽ diễn ra đêm nay. Do đó chàng lộ vẻ vui mừng. Chàng ăn qua loa rồi hỏi thăm tiểu nhị biết rằng ở trần này có hai khách sạn nhỏ. Chàng liền hỏi rõ địa điểm. Khi trả tiền hàng chàng còn thưởng cho tiểu nhị ít tiền.

Tiểu nhị vui vẻ nói :

- Đa tạ thiếu gia. Bữa nay tiểu nhân hên vận quá. Chắc là còn phát tài nữa. .

A Liệt vô tình hỏi :

- Hên vận thì sao?

Tiểu nhị cười hì hì đáp :

- Trưa nay có vị tân khách cũng vào hỏi thăm mấy câu rồi thưởng cho khá nhiều tiền. Bây giờ đến thiếu gia là người thứ hai rồi.

A Liệt động tâm, làm bộ hững hờ nói :

- Té ra còn người lười hơn ta. Giữa trưa đã đi tìm chỗ ngủ. Vị khách đó chắc là thân thể mắc bệnh nên kiếm phòng nghỉ.

Tiểu nhị đáp :

- Bà ta hai má đỏ hồng, tinh thần rất cường kiện có yếu đau gì đâu ?

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

A Liệt "ủa" lên một tiếng rồi hỏi :

- Bà đến có một mình hay sao ?

Tiểu nhị đáp :

- Dĩ nhiên không phải một mình mà đi với một nhân tài đẹp đẽ tương tự như thiếu gia. Có điều y nhiều tuổi hơn một chút mà tính nết trầm tĩnh.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bà khách tuy ăn xài rộng rãi mà đại gia kia lại mặc áo bào trên vai vá một miếng nhỏ mới thật là kỳ ?

A Liệt trống ngực đánh thình thình khẽ hỏi :

- Bà khách người có đẹp lắm không ?

Tiểu nhị nheo mắt cười đáp :

- Đẹp lắm ! Như tiểu nhân là vị đại gia đó thì dù giữa ban ngày cũng ngủ thêm mấy giờ nữa. Ha ha...

A Liệt cũng cười nhưng trong lòng kinh hãi tự hỏi :

- Phải chăng mụ là phu nhân của Lục bang chúa ?

Thật ra A Liệt giật mình kinh hãi vì nghe nói có cặp vợ chồng này đến. Phùng Thúy Lam đã để tiêu ký lại trong nhà khách sạn, ám ký này nàng cho chàng hay vào lúc gặp tình thế cấp bách, nó có thể là ám ký của Ma nữ kiếm phái ở núi Thái Bạch. Lục bang chúa phu nhân

Tô đại thư cũng là ngươi của Ma nữ kiếm phái nên nhận được ám hiệu của bản môn. Vậy dấu hiệu phúc đáp rất có thể là do Tô dại thư để lại.

May mà tiêu ký này mới để trưa hôm nay thì còn có cơ cứu vãn được Nhưng cứu vãn bằng cách nào? Đó mới là vấn đề làm cho chàng phải điên đầu.

Nên biết Cái Bang bang chúa Lực Minh Vũ mà đến đây thì số đông cao thủ cũng ở vùng này. Vì thế đêm nay nhất định họ bày thiên la địa võng rất nghiêm mật để phòng ngừa Phùng Thủy Lam lọt lưới. Dĩ nhiên tình thế bữa nay nguy hiểm trăm phần.

A Liệt tính toán một hồi thấy tình thế dữ nhiều lành ít, bất giác cặp lông mày nhăn tít lại.

Tiểu nhị bỏ đi một lúc rồi đến bên chàng khẽ nói :

- Thiếu gia bất tất phải nghĩ ngợi nhiều cho mệt. Thái độ những người này không phải hạng tầm thường. Cứ coi vẻ uy nghiêm của họ, tiểu nhân đoán chắc họ là một nhà quan.

A Liệt cười dở khóc dở. Chàng biết gã tiểu nhị tưởng mình dang nghĩ đến Tô đại thư .

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Chàng lắc đầu rồi buông tiếng thở dài. Tiểu nhị lại nói :

- Thị trấn nầy không phải nhỏ bé, còn nhiều nhân vật xuất sắc, thiếu gia cứ đi coi chắc là sẽ được như ý.

A Liệt lại lắc đầu.

Tiểu nhị định bỏ đi. Đột nhiên chàng xúc động tâm cơ nghĩ thầm :

"Ít ra ta chưa biết cặp vợ chồng này là ai. Ta cứ ở trong điếm chờ coi một cách công nhiên."

Chàng liền vẫy tiểu nhị lại, lấy ra một đĩnh bạc năm lạng để lên bàn hỏi:

- Đây là bạc ròng không thể hư giả được. Chẳng hiểu ngươi có thích không ?

Tiểu nhị hít một hơi khí lạnh, ngẩn người ra hồi lâu rồi hỏi :

- Trời ơi ! Phải chăng tiểu nhân đã đến ngày khá giả ?

A Liệt nói :

- Ta chỉ muốn được coi bà khách đó!

Tiểu nhị hít mạnh một hơi hỏi lại :

- Thiếu gia xài nhiều tiền như vậy mà chỉ muốn coi bà một cái thôi ư ?

A Liệt gật đầu đáp :

- Ta phải cái tánh dở hơi như vậy.

Tiểu nhị lẩm bẩm :

- Cái tánh dở hơi này hay lắm. Hàng ngày tiểu nhân muốn đi kiếm đàn bà cho thiếu gia coi.

A Liệt hỏi :

- Liệu ngươi có làm được không?

Tiểu nhị chau mày hỏi lại :

- Người ta không ra khỏi phòng thì làm thế nào ?

A Liệt đáp :

- Ta biết bảo ngươi làm cách nào bây giờ ?

Tiểu nhị thè lưỡi ra nói :

- Tiền bạc này khó nuốt đây. Được rồi ! Để tiểu nhân nghĩ lại coi.

Quả nhiên gã nghĩ được kế hoạch. Lát sau A Liệt đã đi tới tiểu khách sạn vào trong một gian phòng đứng đối diện với đôi nam nữ.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Tay chàng bưng một cái mâm có bốn món ăn nhỏ bốc hơi nghi ngút. Từ lúc chàng đẩy cửa vào phòng cho tới khi bày xong đồ ăn lên bàn, chàng chưa ngó nữ khách lần nào. Nhưng người đàn ông chàng đã nhìn rõ. Y là một hán tử lối ba bốn chục tuổi, mình mặc áo bào da

bên ngoài bằng đoạn màu lam. Thân thể cao lớn, tướng mạo oai nghiêm.

Giả tỷ người này đúng là Lục Minh Vũ, bang chúa Cái Bang thì A Liệt cũng không thất vọng, vì Lục Minh Vũ có một địa vị tôn cao phong độ như vầy là phải. Bằng tướng mạo hắn xấu xa thì dĩ nhiên không có cách nào giữ cho Tô đại thư nhất tâm với y được.

Hai người này dường như không chú ý gì đến A Liệt. Khi chàng bày thức ăn xong rồi theo lệ thường mời khách ăn uống. Người đàn ông lạnh lùng ngó chàng một cái, nói :

- Được rồi ! Ngươi hãy lui ra. .

A Liệt trở gót đi ngay.

Lúc chànng xoay mình liền thừa cơ ngó nhanh nữ khách một cái. Bất giác chàng chấn động tâm thần vì mụ chính là Tô đại thư, người đã cùng chàng bướm lả ong lơi.

Tô đại thư không chú ý đến A Liệt khiến chàng thở phào một cái bước lẹ ra khỏi cửa phòng. Đột nhiên người đàn ông cất tiếng gọi :

- Tiểu nhị !

A Liệt liền dừng bước quay đầu lại thì thầy luồng nhỡn quang uy nghiêm của y bao trùm lấy người chàng.

A Liệt trong lòng kinh hãi hơi lộ vẻ luống cuống.

Chàng tự cảm thấy thẹn thùng, tự hỏi :

- Tại sao người ta trông mình một cái mà mình đã hoảng hốt ?

Chàng không cam tâm để khí thế đối phương lấn át, vì như thế bị chạm đến lòng tự tôn. Chàng liền nghếch mắt phưỡn bụng, tỏ ra không sợ hãi.

Ngờ đâu đối phương đột nhiên cười mát nói :

- Ngươi hãy chờ ở ngoài cửa. Không chừng chúng ta còn muốn uống rượu!

Câu này thức tỉnh A Liệt về địa vị của chàng. Hiện giờ chàng đã thành tên tiểu nhị trong một toà tiểu khách sạn thì dĩ nhiên phải chịu khuất phục trước bang chúa Cái Bang. Nếu không thế tất người ta sinh lòng ngờ vực.

Chàng liền khom lưng vâng dạ bước ra, cẩn thận khép cửa phòng lại rồi đứng chờ ngoài hành lang.

Tuy A Liệt biểu diễn thân phận tiểu nhị khá lắm; nhưng trong lòng chàng hổ

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

thẹn phi thường, vì chàng tự hiểu hiện giờ chàng không lo về vai trò mình đóng mà hiển nhiên vì oai phong của đối phương làm cho lòng chàng xao xuyến.

A Liệt thấy lòng tự tôn bi tổn thương, nghĩ thầm :

- Bây giờ mình không phải là đứa con nít mà sao khi gặp nhân vật cao cả lại lộ bản tướng đê hèn.

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Tô đại thư cất tiếng oanh có thể làm cho người đàn ông phải mạch máu căng thẳng, thần hồn phiêu đãng. Phá lên tiếng cười khanh khách, Lục phu nhân hỏi :

- Minh Vũ ! Chàng hù dọa tên tiểu nhị làm chi ?

Lục Minh Vũ thủng thẳng hỏi :

- Chúng ta ăn chút gì đây ?

Tô đại thư làm nũng đáp :

- Không ! Chàng chưa trả lời tiện thiếp.

Lục Minh Vũ cười đáp :

- Muốn quan sát một người thì tốt nhất là lúc họ hoàn toàn không phòng bị mới thấy rõ chân tướng. Giả tỷ gã đó mà có ý giả mạo thì ta vừa trợn mắt lên nhất định gã phản ứng rồi. Đó là bản năng thiên bẩm của con người.

Tô dại thư nói :

- Té ra là thế. Có điều sự thực khi chàng trợn mắt, tiện thiếp nhận thấy chẳng mấy người là không sợ oai phong, nên dù gã là kẻ hữu tâm cũng sợ sệt thực sự.

A Liệt ngấm ngầm kinh hãi mắng thầm :

- Mụ đàn bà này thật là khả ố ! Mụ lắm miệng làm gì vậy ?

Lục Minh Vũ lại nói :

- Nếu gã sợ thật thì chỉ là hạng tầm thường chẳng có chi đáng kể, mình bận tâm làm quái gì?

Tô đại thư đáp :

- Nhiệm vụ của gã bất quá là thám thính bọn ta, thì cần gì phải hạng lớn hay hạng nhỏ, miễn sao hắn đạt được mục đích thám thính là đủ, tưởng chàng nên cẩn thận hơn một chút.

Lục Minh Vũ nói :

- Phu nhân nói cũng phải. Có điều ta chỉ dùng thần quang đôi mắt thử gã một chút để xem chỗ dụng ý của gã thâm thiển thế nào mà thôi, còn việc có phải gã thám thính bọn

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

mình hay không đã có người khác điều tra. Hiện giờ đệ tử bản bang đang tra xét gã, nếu lai lịch gã không rõ ràng thì đệ tử bản bang sẽ bắt gã ngay. Vì thế ta đã quyết định mình bất tất phải ra tay. Phu nhân hiểuu chưa ?

Tô đại thư tỉnh ngộ đáp :

-Té ra là thế. Có điều tiện thiếp mới nhận thấy cách thám sát của chàng vẫn còn sơ hở, tỷ như võ công gã cao cường, nhưng không đảm lược nên vừa thấy hào mục của chàng mà phát khiếp cũng không có chi là lạ.

Lục Minh Vũ nói :

- Phu Nhân chỉ biết một điều chớ chưa biết hai. Đại phàm người đã luyện võ đến trình độ cao thâm lại phải qua một thời gian tu luyện Tọa công. Tọa công đã thành tựu thì tâm tính của con người đều đã qua thời kỳ mài rũa và khi chạm phải mục quang của ta tự nhiên nảy ra sức phản kháng.

Y dừng lại một chút rồi giải thích thêm :

- Công phu tĩnh tọa mà thành tựu, tâm linh khí phách tự nhiên kiên cường hơn người thường nhiều. Thế thì dù tâm linh gã không địch nổi mục quang của ta, vẫn phát sinh kháng lực đến một trình độ nào mới phải. Ta quan sát kháng lực mạnh hay yếu có thể đo lường được bản lãnh họ đến trình độ nào.

Tô đại thư cười khành khạch đáp :

- Bây giờ tiện thiếp hiểu rồi. Không trách ai cũng bảo chàng là người giám định lực lượng kẻ khác trùm đời hiện nay, thì ra môn học vấn này cũng lớn lắm.

A Liệt nghe tới đây, chàng đang tựa cột hành lang bỗng cảm thấy tâm tình khoan khoái. Một là chàng trà trộn vào đây phải trải qua sự an bài của chủ nhân, lai lịch đã có căn cứ. Người Cái Bang chẳng phải là thổ công trong nhà thì điều tra làm sao được ? Hai là lòng tự tôn bị khuất nhục không lấy làm đau đớn nữa, vì đối phương đã sử dụng kỳ thuỷ công tâm mà chàng chưa tu luyện tâm linh thì bị áp chế là đáng. Sau hết chàng liên tưởng đến bước đường luyện công của mình sau này phải coi trọng về đường tâm linh mà gia tâm huấn

luyện thì lúc lâm địch động thủ mới khỏi bị đối phương lấn át.

Lại nghe Tô đại thư nổi lên tràng cười rồi kêu lấy thêm thức ăn.

Bỗng mụ ngừng lại nói :

- Lạ thật, dường như tiện thiếp có quen gã này.

Lục Minh Vũ hỏi ngay :

- Phu nhân thấy gã giống ai ?

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Tô đại thư đáp :

- Gã rất giống một thanh niên trước đây tiện thiếp cùng Huỳnh trưởng lão và Lý trưởng lão đã bắt được. Sau vì gã không có liên quan gì đến ta nên buông tha ra .

Lục Minh Vũ "ồ" lên một tiếng rồi hỏi :

- Phu nhân có muốn coi lại gã lần nữa không ?

Tô đại thư đáp :

- Không cần! Thực ra tướng mạo gã không giống lắm. Gã thiếu niên kia mặt mũi trắng trẻo hồng hào, còn gã này nước da vàng ửng mà cặp lông mày rậm hơn nhiều. Có thể nói là hoàn toàn không giống, song tiện thiếp cảm thấy khuôn mặt hao hao, thái độ tương tự. Đó chẳng qua là mắt mình quen như vậy.

Lục Minh Vũ nói :

- Trên đời người hao hao giống nhau là thường. Nhưng gã này khiến cho phu nhân nhớ đến một người khác thì gã thiếu niên kia đã có ở trong đầu óc phu nhân một ấn tượng sâu xa.

Tô đại thư cười khanh khách đáp :

- Bây giờ tiện thiếp nói cho chàng hay. Tiện thiếp...

A Liệt trống ngực đập hơn trống làng, tự hỏi :

- Chẳng lẽ mụ đem thực tình kể hết ra mà Lục Minh Vũ cũng không phản ứng chăng? Y không phải là người chịu đựng được tất cả mọi sự ô nhục.

Tô đại thư đột nhiên dừng lại khiến cho A Liệt càng khó hiểu. Chàng chú ý lắng tai bỗng phát giác ra trong phòng có tiếng bước chân thêm một người nữa. Chàng liền tỉnh ngộ mừng thầm, bụng bảo dạ :

- May có người vào phòng vừa kịp cắt đứt câu chuyện của mụ.

Sự thực Lục Minh Vũ và Tô đại thư nói chuyện với nhau bằng thanh âm nhỏ nhẹ. Giả tỷ có người đứng ngoài cửa cũng khó lòng nghe rõ, huống chi A Liệt đứng tựa cột hành lang cách xa đến hơn trượng.

Ngoài ra tiếng bước chân người mới vào phòng cũng hời hợt như không, nếu thính giác của A Liệt không kỳ dị đặc biệt cũng đừng hòng nghe rõ .

Người đó vào phòng không nói câu nào chỉ dừng lại một phút rồi vượt của sổ ra ngoài.

A Liệt còn đang kinh ngạc, lại nghe Tô đại thư nói tiếp :

- Chàng quả coi đã không lầm. Tên tiểu nhị đó lai lịch không có chỗ nào khả nghi.

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Lục Minh Vũ buông tiếng cười ngạo nghễ hỏi :

- Phu thân với gã thiếu niên đó làm sao ?

Tô đại thư đáp :

- Chẳng có chuyện gì cả. Tiện thiếp không lý gì đến gã. Gã bất quá như một tên sĩ tử đi khảo thí mà thôi.

Lục Minh Vũ thở phào một cái nói :

- Phu nhân cũng nên trở lại bình thường, đừng có động một chút đã giật gân. Phu nhân nên biết ta vì nàng mà phải giết người.

Tô đại thư trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Chàng nói thế nghĩa là đã không đếm xỉa đến việc tiện thiếp "trộm người" chăng ?

Lục Minh Vũ đáp :

- Đếm xỉa hay không đếm xỉa là chuyện khác. Nhẫn nại được hay không nhẫn nại được cũng là một vấn đề khác. Ta chỉ nói cho phu nhân rõ là ta không muốn nhẫn nại về tính dâm đãng của phu nhân nữa.

Tô đại thư chẳng sợ hãi gì.Mụ nổi lên tràng cười lẳng lơ nói :

- Trước kia chàng được kích thích rất lấy làm thú vị nhưng bây giờ chán rồi. Trước kia chàng đã thả lỏng tiện thiếp và ngấm ngầm cổ võ cho tiện thiếp làm nbư vậy. Tiện thiếp quen nết mất rồi, chẳng có cách nào thay đổi được thì biết tính sao bây giờ ?

Lục Minh Vũ cười mát đáp :

- Ta hiểu lòng nàng muốn đối phó với ta một cách kịch liệt, nhưng nàng hiểu lầm rồi. Ta định chính thức lấy nàng làm phu nhân nên từ đây nàng không được vượt ra ngoài qui củ.

Tô đại thư kinh hãi la lên một tràng, hỏi :

- Tai thiếp nghe lầm chăng ?

Lục Minh Vũ hỏi lại :

- Ta lấy nàng làm vợ chẳng lẽ không danh chính ngôn thuận hay sao ?

Tô đại thư thở dài đáp :

- Nếu sớm biết chàng chân tâm như vậy thì tiện thiếp đã không làm loạn. Hỡi ơi ! Những lỗi lầm trước kia không thể vãn hồi được nữa.

Lục Minh Vũ nói :

- Thôi đừng nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa, hãy ăn cơm xong đi rồi nghĩ một lúc.

Tô đại thư hỏi :

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

- Tiện thiếp biến thành người cao quí từ hồi nào ?

Lục Minh Vũ cười khanh khách đáp :

- Nàng quên rằng ta tinh thông cả y đạo ư ? Nàng mới mang thai được hơn mười ngày, nhưng ta cũng biết rồi.

Tô đại thư "ồ" một tiếng rồi hỏi :

- Chàng vì thế mà quyết định chính thức thành hôn với tiện thiếp ư?

Lục Minh Vũ đáp :

- Mọi người bản bang đều tôn xưng nàng làm phu nhân, còn ta há lại không muốn mình định danh phận phụ mẫu trước khi đứa nhỏ ra đời ?

Lúc này vẻ mặt Tô đại thư thế nào, A Liệt không nhìn thấy, chàng cũng chẳng buồn nghĩ tới, vì đầu óc chàng như bị sét đánh làm cho choáng váng. Bao nhiêu huyết dịch trong người chạy ngược lên đầu.

Nên biết chàng chẳng phải là người ngốc. Việc Tô đại thư có con dĩ nhiên chàng cũng tính ngày thì đứa nhỏ kia có thể thụ thai do cuộc đụng chạm bữa trước giữa chàng với mụ.

Dĩ nhiên đứa nhỏ có thể là con Lục Minh Vũ hay người đàn ông nào khác. Tô đại thư đã là người phong lưu dâm đãng sau cuộc truy hoan trong tòa phá miếu với A Liệt, biết đâu mụ chẳng đi kiếm người đàn ông khác ?

Dù sao đi nữa thì việc phỏng đoán bước đầu đứa nhỏ này là dòng máu của A Liệt cũng chiếm phần hơn, nên chàng đầu nhức mắt hoa, ruột rối tơ vò.Một bàn tay to tướng không biết đưa ra đặt vào vai chàng từ hồi nào. Chàng vừa phát giác liền giựt nảy mình lên.

A Liệt quay đầu nhìnn lại thì thấy người này thân thể to lớn, mình mặc võ phục, lưng cài trường đao. Tuy mặt y nở nụ cười mà vẫn giữ vẻ kiêu hãnh. Người đó nói :

- Đừng sợ gì hết. Ta muốn biết trong gian phòng kia có ai trú ngụ.

A Liệt ấp úng đáp :

- Cái đó các hạ phải hỏi chưởng quĩ mới biết.

Dĩ nhiên đó là câu nói cho xuôi chuyện. Theo lề luật chàng là một tên tiểu nhị không nên phúc đáp câu hỏi này.

Đại hán trợn mắt lên trầm giọng hỏi :

- Có phải một nam một nữ không ?

A Liệt vội gật đầu.

Đại hán lại hỏi :

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

- Người nam vào hàng đứng tuổi, thái độ oai nghiêm phải không ?

A Liệt lại gật đầu. Chàng lẩm bẩm :

- Thằng lỏi con đừng làm dữ. Lát nữa ngươi biết là Lục Minh Vũ thì biến thành một đứa con cháu của hắn.

Đại hán ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa mắt nhìn chàng lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đứng đây làm chi ?

A Liệt đáp :

- Vị khách quan đó bảo tiểu nhân chờ đây, không chừng hai vị còn kêu lấy rượu.

Đại hán cất bước tiến lại cửa phòng gõ cửa.

Bên trong có người hỏi vọng ra :

- Ai đó

Đại hán đáp :

- Nếu Lục bang chúa vui lòng tiếp khách bất thường thì tiểu đệ sẽ báo danh!

Cửa phòng mở, Lục Minh Vũ đứng cách đối phương chừng bốn, năm thước. Hai người nhìn nhau từ đầu xuống đến gót chân. A Liệt thấy đại hán kia vẫn không có vẻ gì khiếp sợ thì không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm :

- Không hiểu người này là ai mà đối với một nhân vật hiển hách như bang chúa Cái Bang vẫn không lộ vẻ sợ hãi. Đởm lược y đã vậy thì tất nhiên không phải hạng tầm thường

Lục Minh Vũ chắp tay nói :

- Bỉ nhân chính là Lục Minh Vũ!

Đại hán trầm giọng nói :

- Tiểu đệ họ Cao tên gọi Thanh Vân. Tiểu đệ từng nghe oai danh của Lục bang chúa đến nay được hội diện thật là may mắn.

Lục Minh Vũ niềm nở đáp :

- Té ra là Cao Thanh Vân huynh, một bông hoa lạ ở phái Thiên Thai. Thảo nào cốt cách hơn đời phong độ siêu phàm thoát tục.

Cao Thanh Vân nói :

- Lục bang chúa dạy quá lời. Tiểu đệ bất quá là một tên đệ tử bất tiếu ở phái Thiên Thai, chỉ làm điếm nhục danh dự sư môn, không dám nhận là hoa thơm, sao sáng như ngài bang chúa vừa nói.

Lục Minh Vũ ung dung cười đáp :

Typed by Đào Hoa Tiên cung các bằng hữu Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

- Chắc Cao huynh vì đoạt được ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách (Thích khách giữa ban ngày) mà lúc nào cũng bận tâm. Thực ra đó chỉ là ý kiến của người thế tục. Còn tại hạ hâm mộ phi thường chỉ hận mình vô duyên chưa được hội ngộ.

Hắn tủm tỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ không nhịn được câu nói thực : Nếu Cao huynh không phải là nhân vật phi thường thì làm sao tới đây mà không phát ra một tiếng động ...Ha ha ...

Lục Minh Vũ nói câu này đã rõ lắm rồi : Không thiếu gì cao thủ Cái Bang coi giữ ở đây, nếu chẳng phải Bạch Nhật Thích Khách có thân thủ tuyệt vời thì tự nhiên đã làm kinh động kẻ khác và chẳng thể tới gần Lục Minh Vũ được.

A Liệt chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Gã Cao Thanh Vân này quả là lợi hại ! Lúc nẫy tuy tâm thần ta bị dao động, nhưng tai mắt so với người thường vẫn còn minh mẫn hơn. Thế mà gã đến vỗ vai ta mới phát giác. Vậy gã đạt được ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách thật là đáng lắm.

Vietkiem.com